

HARRY POTTER

A METODY RACIONALITY

Eliezer Yudkowsky

Contents

<i>Nově vzniká i #HPaMR jako audiokniha.</i>	2
---	---

Toto je kapitola ze 4. knihy fanfiction Harry Potter a Metody racionality. Tato kniha už je k dispozici celá a stejně jako všechny ostatní knihy ji můžete stáhnout na <https://archetypal.cz/HPaMR>. Seznam samostatných kapitol 4. knihy je [tady](#).

Jestli se vám [#HPaMR](#) líbí, budeme vděční za sdílení! Kniha i překlad jsou výtvorem nadšení a musí být k dispozici zdarma. Všechny ochranné známky náleží J. K. Rowlingové.

Nově vzniká i [#HPaMR](#) jako [audiokniha](#).

„Hermiono Grangerová,” řekl bystrozor Komodo neutrálním hlasem, „jste zatčena za pokus o vraždu Draca Malfoye.”

Ta slova dopadla do Harryho vědomí a roztříštila jeho myšlenky do tisíců úlomků nepochopení, a šok z vlny adrenalinu ho uvedl do takového zmatku, že-

„Ona-“ řekl Harry. „Ona - ona by ne- COŽE?”

Bystrozoři mu nevěnovali pozornost. Komodo znovu promluvil tím neutrálním hlasem: „Pan Malfoy nabyl u svatého Munga vědomí a jmenoval vás, Hermionu Grangerovou, jako toho, kdo jej napadl. Toto obvinění zopakoval i po dvou kapkách veritaséra. Krev ochlazující kouzlo, které jste na pana Malfoye seslala, by ho zabilo, kdyby nebyl nalezen a ošetřen, a musíme předpokládat, že

jste věděla, že jde o smrtící zaklínadlo. Tudíž vás zatýkám pro závažné obvinění z vraždy a ve vazbě budete vyslechnuta pod třemi kapkami veritaséra -

„*To jste zešíleli?*“ byla slova, která vyprskla z Harryho úst, když se vztyčil od havraspárského stolu – o vteřinu později ruka bystrozora Butnara tvrdě dopadla na jeho rameno. Harry to ignoroval. „*Pokoušíte se tu zatknout Hermionu Grangerovou, tu nejmilejší dívku z Havraspáru, která pomáhá mrzimorům s jejich domácími úkoly, vždyť by raději zemřela než by kohokoli zabila -*“

Tvář Hermiony Grangerové se svažila. „*Udělala jsem to,*“ zašeptala stísněně. „*Byla jsem to já.*“

Do Harryho mysli dopadl další obří kámen a rozdrtil křehký pořádek a vznikající porozumění na prach.

Zdalo se, že Brumbálova tvář během pár vteřin zestárla o několik desetiletí. „*Proč, slečno Grangerová?*“ řekl Brumbál, jeho hlas sotva hlasitější než šepot. „*Proč byste něco takového udělala?*“

„*To,*“ řekla Hermiona, „*to je, je to - je mi to líto - nevím, proč jsem -*“ Zdalo se, že se zhroutila sama do sebe, její hrdlo teď utvářelo jen vzlyky, a jediná slova, která z něj proklouzla, byla, „*Myslela jsem- zabila jsem- promiňte -*“

A Harry měl něco říct, měl něco udělat, měl vyskočit ze svého místa a omráčit ty tři bystrozory a pak udělat něco neuvěřitelně chytrého, ale ty nadvakrát roztříštěné části jeho myšlenkového procesu mu nedokázaly dodat jakákoli řešení. Butnarova ruka ho mírně ale pevně posadila zpátky na místo a Harry tam zůstal, jako kdyby byl přilepený. Pokusil se uchopit hůlku, aby seslal *finite*, ale nemohl ji

dostat z kapsy, tři bystrozoři a Brumbál mezitím během stoupající vlny výkřiků vyvedli Hermionu z Velké síně a dveře se za nimi začaly zavírat – nic nedávalo smysl, bylo to surreálné, vymykalo se to pochopení, jako kdyby byl přemístěn do alternativního vesmíru a pak jeho myslí náhle zableskla vzpomínka na jiný zmatený den, v záblesku zoufalství mu konečně došlo, co Weasleovic dvojčata udělala Ritě Holoubkové, a jeho hlas zaječel: „*HERMIONO, NIC JSI NEUDĚLALA, ZMĚNILI TI PAMĚŤ!*”

Ale dveře už byly zavřené.

Minerva by nedokázala stát na jednom místě, takže pochodovala ředitelnu sem a tam, a v podvědomí očekávala, že jí Severus nebo Harry řeknou, aby zmlkla a posadila se, ale ani mistr lektvarů, ani Chlapec-který-přežil se o ni příliš nezajímali, protože oba upírali zrak na Albuse Brumbála, který se vynořil z krbu. Byly slyšet zvuky, kterých si nikdo nevšímal. Severus seděl v malém polstrovaném křesle vedle ředitelova stolu a vypadal zrovna tak nezúčastněně jako vždy. Starý kouzelník vypadal strašlivě. Stál u stále ještě hořícího krbu oblečený v černém jako bezhvězdná noc, ale vyzařovalo z něj vedle síly i zděšení. Její vlastní myšlenky se skládaly ze zmatku a hrůzy. Harry Potter seděl na dřevěném sedátku a v očích se mu zračil vztek a mrazivý chlad.

V 6:33 ráno Quirinus Quirrell použil letax ze své kanceláře ke sv. Mungovi, aby tam mohl okamžitě vyzvednout Draca Malfoye. Profesor Quirrell pana Malfoye našel v bradavické síni trofejí na pokraji smrti kvůli působení zaklínadla, které pomalu snižovalo teplotu jeho těla. Profesor Quirrell kouzlo

okamžitě odčaroval, seslal na pana Malfoye stabilizační kouzlo, pomocí levitace ho dopravil do své kanceláře a pak pomocí letaxu do sv. Munga na další léčbu. Potom profesor Quirrell informoval ředitele, krátce shrnul všechna fakta, než zmizel letaxem – bystrozoři, kontaktovaní ze sv. Munga, požadovali, aby byl přítomen u výslechu.

Jasným cílem krev chladícího kouzla bylo zabít Draca Malfoye tak pomalu, že si toho bradavické ochrany – které byly nastaveny, aby zaregistrovaly náhlé potíže – nevšimnou. U výslechu profesor Quirrell bystrozorům řekl, že tento leden, krátce poté, co se pan Malfoy vrátil do Bradavic po vánočním volnu, na pana Malfoye seslal několik sledovacích kouzel. Profesor Quirrell sledovací zaklínadla seslal, protože se dozvěděl o osobě, motivované pana Malfoye zranit. Profesor Quirrell odmítl zmíněnou osobu identifikovat. Sledovací zaklínadla, která profesor Quirrell seslal, se spustila, pokud zdraví pana Malfoye kleslo pod jistou úroveň – místo aby ho spustily náhlé změny – a díky tomu profesora Quirrella varovaly dříve, než pan Malfoy zemřel.

Dvě kapky veritaséra, dost na to, aby panu Malfoyovi zabránily zamlčovat nebo přikreslovat informace, které sdělí, ukázaly, že pan Malfoy – legálně podle zákonů vznešených rodů, nelegálně podle bradavických pravidel – vyzval Hermionu Grangerovou na duel. Pan Malfoy duel vyhrál, ale pak, když odcházel, jej slečna Grangerová zezadu napadla omračující kletbou. Potom už pan Malfoy nic nevěděl.

Tři kapky veritaséra, které ji donutily dobrovolně poskytnout všechny relevantní informace, způsobily, že Hermiona přiznala, že Draca Malfoye zezadu omráčila a pak na něj v záblesku vzteku seslala krev chladící zaklínadlo s jasným

úmyslem ho zabít tak pomalu, aby to prošlo u bradavických ochran, jejichž funkčnost znala z četby knihy *Bradavice: Dějiny*. Když se příštího dne probudila, byla sama ze sebe zděšená, ale nikomu neřekla, co provedla. Domnívala se, že Draco Malfoy už zemřel, jak by tomu po sedmi hodinách určitě mělo být, pokud by magie jeho vlastního těla chladícímu zaklínadlu nevzdorovala.

„Soud s ní,” řekl Albus Brumbál, „začne zítra v poledne.”

„Cože?” vydralo se z Harryho Pottera. Chlapec-který-přežil se ze svého sedátka nezvedl, Minerva jen viděla, jak zbělaly jeho prsty, svírající dřevěné sedadlo. „To je šílenost! Nemůžete dokončit policejní vyšetřování během jediného dne –”

Mistr lektvarů zvedl hlas. „Toto není *mudlovská* Anglie, pane Pottere!” Severusova tvář byla zrovna tak nezaujatá jako obvykle, ale jeho hlas byl ostře kousavý. „Bystrozoi mají výpověď pod veritasérem a přiznání pod veritasérem. Pokud jde o ně, vyšetřování tím *skončilo*.”

„Ne tak docela,” řekl Brumbál, zrovna když se zdálo, že je Harry připraven vybuchnout. „Před Amélií jsem trval na tom, aby byl tento případ nejdůkladněji prošetřen. Bohužel, protože ten nešťastný duel proběhl o půlnoci –”

„Údajný duel,” řekl Harry ostře.

„Protože ten *údajný* duel – ano, máš pravdu, Harry – byl o půlnoci, je mimo dosah obraceče času –”

„Také *údajně*,” řekl Chlapec-který-přežil chladně. „A poměrně *podezřele*, protože ta *údajně* podezřelá z vraždy o obracečích času nic neví. Doufám, že neviditelný bystrozor

byl bez meškání poslán tak daleko do minulosti, jak jen bylo možné, aby sledoval –”

Brumbál naklonil hlavu. „Šel jsem osobně, Harry, jakmile jsem to zaslechl. Když jsem vešel do síně trofejí, pan Malfoy byl v bezvědomí a slečna Grangerová pryč –”

„Ne,” řekl Harry Potter. „Dostal jste se do síně trofejí a spatřil Draca v bezvědomí. To je všechno, co jste spatřil, pane řediteli. *Nespatřil* jste tam Hermionu, neviděl jste ji odcházet. Měli bychom rozlišovat mezi pozorováním a úsudkem.” Klučičí hlava se otočila k ní. „*Imperius, Obliviation*, kouzla na změnu paměti, nitrozpyt. Paní profesorko, vynechal jsem nějaké mysl ovlivňující kouzlo, které by dokázalo způsobit, aby to Hermiona udělala, nebo věřila, že to udělala?”

„Matoucí zaklínadlo,” řekla. Temné umění nikdy nebyla její specializace, ale věděla – „A jisté temné rituály. Ale žádný z nich by se nedal provést v Bradavicích, spustil by alarm.”

Kluk přikývl, pohled stále upřený přímo na ni. „Které z těch kouzel je možné zaznamenat? Které by se bystrozoři pokusili zaznamenat?”

„Matoucí zaklínadlo by vyprchalo během několika hodin,” řekla po chvilkovém zamyšlení. „*Imperius* by si slečna Grangerová pamatovala. *Oblivatio* se nedá zaznamenat žádnými známými prostředky, ale jen učitelé by byli schopni něco takového seslat na studenta, aniž by spustili bradavické ochrany. Čtení mysli – může být zaregistrováno jen jiným čtením mysli, řekla bych –”

„Požadoval jsem, aby slečna Grangerová byla vyšetřena soudním nitrozpytcem,” řekl Brumbál. „A výsledek ukázal,

že–”

„Můžeme mu věřit?“ zeptal se Harry.

„Jí,” řekl Brumbál. „Sophii McJorgensonové, kterou si pamatuji jako čestnou havraspárskou studentku, a která je zavázána neporušitelným slibem, aby pravdivě říkala, co spatří –”

„Mohl by na sebe její podobu vzít někdo jiný?“ přerušil ho Harry Potter znovu. „Co jste *spatřil*, pane řediteli?”

Albus si ztěžka povzdechl. „Osoba, která vypadala jako madame McGorgensová, nám řekla, že před několika měsíci se myslí slečny Grangerové lehce dotkl jeden nitrozpytec. To je z ledna, Harry, kdy jsem se slečnou Grangerovou mluvil o jistém mozkomorovi. To se dalo čekat. Co jsem ale neočekával, jsou ty další věci, které Sofie našla.” Starý kouzelník pohlédl do letaxového ohně a oranžové plameny se mu odrážely na tváři. „Jak jsi říkal, Harry, pozměnění paměti je jedna možnost; když se sešle bezchybně, nejde je rozpoznat od skutečné paměti –”

„To mě nepřekvapuje,” přerušil ho Harry. „Studie ukazují, že lidské vzpomínky se mění víceméně kdykoli si je vybavíme –”

„Harry,” řekla Minerva mírně a chlapcova ústa zaklapla.

Starý kouzelník pokračoval. „–ale vytvořit falešnou vzpomínku takovéto kvality vyžaduje zhruba tolik času jako skutečná vzpomínka. Vytvoření podrobné vzpomínky zabere deset minut práce. A podle soudní nitrozpytky,” Albusova tvář vypadala ještě unaveněji a zkroušeněji než předtím, „byla slečna Grangerová panem Malfoyem posedlá ode dne,

kdy Severus... kdy na ni Severus zaječel. Myslela na to, že by pan Malfoy mohl spolupracovat s profesorem Snapem, že by mohl plánovat, jak zraní ji a Harryho. Představovala si to několik hodin každý den, bylo by nemožné připravit falešné vzpomínky za takovou dobu.”

„To vzezření..... šílenosti...” mumlal Severus tiše, jako kdyby mluvil sám pro sebe. „*Mohlo by to být přirozené? Ne, to je příliš zlověstné, než aby to byla jen pouhá náhoda; někomu se to až příliš hodí, o tom nemám pochyb. Že by šlo o mudlovskou drogu? Ale to by nestačilo - někdo by musel šílenost slečny Grangerové vést -*”

„Ha!” řekl Harry náhle. „Teď už to chápu. Ta *první* falešná vzpomínka byla na Hermionu seslaná potom, co na ni profesor Snape zaječel, a ukázala, třeba, jak ji Draco a profesor Snape plánují zabít. Včera v noci pak tu falešnou vzpomínku *odstranili*, nechali tam jen vzpomínky na to, že je Dracem z nějakého neznámého důvodu posedlá, a v tu samou dobu ona a Draco dostali falešné vzpomínky na svůj duel.”

Minerva překvapeně zamrkala. Trvalo by několik let, než by takhle možnost napadla *ji*.

Mistr lektvarů se zamyšleně zamračil, oči soustředěné. „*Reakci* na obdržení falešných vzpomínek je těžké předvídat bez nitrozpytu, pane Pottere. Když si dotyčný vybaví falešné vzpomínky, ne vždycky reaguje tak, jak by se dalo očekávat. Byl by to riskantní plán. Ale hádám, že jde o jeden ze způsobů, jakým by to profesor Quirrell mohl udělat.”

„*Profesor Quirrell?*” řekl Harry. „Jaký by *ten* mohl mít motiv -”

Mistr lektvarů suše poznamenal: „Učitel obrany je vždycky podezřelý, pane Pottere. Po čase si té tendence všimnete.“

Albus zvedl ruku v tisícím gestu a všechny hlavy se k němu otočily. „Ale v tomto případě máme i dalšího podezřelého,“ řekl Albus tiše. „Voldemorta.“

Zdalo se, že ta nejhroznější z nevyřknutelných slov se zazněla místností a potlačila veškeré teplo z oranžových plamenů v krbu.

„Nevím,“ řekl starý kouzelník pomalu, „o Voldemortových metodách dosažení nesmrtelnosti toho vím příliš málo. Tuším, že všechny ty knihy propátral ještě přede mnou. Všechno, co jsem dokázal najít, jsou pradávňé zkazky, rozptýlené v tolika svazcích, že je nedokázal odstranit. Ale naleznout pravdu mezi tolika historkami je také kouzelnickým uměním; k tomu jsem byl motivován. Jde o lidskou oběť, vraždu, tím jsem si jistý, spáchanou s klidem, zatímco oběť umírá v největší hrůze. Staré, velmi staré historky o posedlých kouzelnících, kteří dělají šílené věci a nárokují si jména temných pánů, o kterých už se myslelo, že byli poraženi; obvykle jde o nějaký předmět onoho temného pána, který teď drží...“ Albus pohlédl na Harryho, staré oči pátraly v těch mladých. „Myslím si, Harry, že – i když to nazveš jen úsudkem – že vražedný čin roztříští duši. Že tím nejčernějším rituálem jsou ony útržky duše vázány k tomuto světu. K nějakému fyzickému předmětu z tohoto světa. Který musí být, který se musí stát nástrojem moci.“

Viteál. To samé slovo se rozeznělo Minervinou myslí, i když se zdálo, že – z důvodu, který netušila – ho Albus nepronесl před Harrym.

„A tudíž,“ dokončil starý kouzelník tiše, „je zbytek duše

připoután ke své odtržené části, zůstává zde, i když je tělo zničené. Myslím, že to musí být smutná a bolestivá zkušenost; méně než duše, méně než ten nejpodlejší duch..." Kouzelníkovy oči zůstávaly upřené na Harryho, který pohled zúženýma očima oplácel. „Vyžádalo by si čas, než by ta znetvořená duše znovu dospěla k parodii na život. Věřím, že právě kvůli tomu se nám dostalo té desetileté úlevy; proto se Voldemort nevrátil ihned. Ale časem... ten pozůstatek bude schopný znovu povstat." Starý kouzelník mluvil se zasmušilým důrazem. „Z historek je jasné, že páni zla se vrací v jiné podobě, vládnu menší magickou silou, než jakou kdysi ovládali. Nemyslím si, že s tím Voldemort bude spokojen. Našel by si nějakou jinou cestu. Ale Voldemort byl ještě větším Zmijozelem než samotný Salazar, chopil by se každé příležitosti. Využil by svého ubohého stavu, využil by své síly k ovládnání, kdyby k tomu měl nějaký důvod. Pokud by mohl, využil by i... nevysvětlitelného rozrušení někoho jiného." Albusův hlas utichl téměř do šepotu. „Řekl bych, že to se stalo slečně Grangerové."

Minerva cítila sucho v krku. „Je tady," zalapala po dechu. „Tady, v Bradavicích -"

Pak se zarazila, protože *důvodem*, proč by Voldemort byl v Bradavicích -

Kouzelník na ni jen krátce pohlédl a řekl, stále šepotem, „Je mi líto, Minervo, měla jste pravdu."

Harryho hlas byl napjatý. „Pravdu v čem?"

„Voldemortova nejmocnější cesta k životu," řekl Brumbál ztěžka. „Ten nejkýženější způsob, se kterým by opravdu znovu povstal ještě silnější a strašlivější než předtím. Je

střežen zde, v tomto hradu –”

„Promiňte,” řekl Harry zdvořile. „Jste hloupý?”

„Harry,” řekla, ale její hlas byl bez síly.

„Chci říct, možná jste si toho nevšimli, pane řediteli, ale tenhle hrad je plný *DĚTÍ* –”

„*Neměl jsem na vybranou!*” zahřměl Brumbál. Jeho modré oči se mu teď za půlměsíčními brýlemi blýskaly. „Tu věc, po které Voldemort jde, nevlastním. Patří někomu jinému a zde je jen díky *jeho* souhlasu. *Zeptal jsem se*, jestli by to nemohl dát pod ministerstvo záhad. Ale on to nedovolil – řekl, že to musí být pod bradavickou ochranou, v místě ochrany zakladatelů –” Brumbál si rukou přejel čelo. „Ne,” řekl starý kouzelník tišším hlasem. „Nemohu z toho vinit jeho. Má pravdu. V té věci je příliš mnoho síly, příliš mnoho lidských tužeb. Souhlasil jsem, že ta past bude ležet za bradavickou ochranou, v místě mé vlastní moci.” Kouzelník sklonil hlavu. „Věděl jsem, že si sem Voldemort nějak najde cestu a nastražil jsem na něj past. Nemyslel jsem si, nikdy by mě nenapadlo, že v nepřátelské pevnosti zůstane o minutu déle, než bude muset.”

„Ale,” řekl Severus trochu zmateně, „co by mohl Pán zla získat tím, že zabije Luciusova jediného dědice?”

„Popořadě,” řekl Harry Potter, hlas silně napjatý. „Motiv toho, kdo je za tím vším, teď není hlavní problém. Hlavní problém je, že nevinná bradavická studentka *je v ohrožení!*”

Zelené oči se upřely do modrých, jak Albus Brumbál vracel pohled Chlapci-který-přežil –

„Máte pravdu, pane Pottere,“ řekla Minerva bez přemýšlení. Ta slova jí prostě vyklouzla z úst. „Albusi, hlídá teď slečnu Grangerovou někdo?“

„Profesor Kratiknot za ní šel,“ řekl ředitel.

„Potřebuje *právníka*,“ řekl Harry. „Stejně jako kdokoli, kdo hned před policií vyhrkne ‚To jsem byl já‘-“

„Bohužel,“ řekla Minerva a její hlas nabral něco z přísnosti profesorky McGonagallové, aniž by to zamýšlela, „pochybuji o tom, že by v tuto chvíli mohl slečně Grangerové pomoci právník, pane Pottere. Stojí před soudem Starostolce a u nich je nanejvýš nepravděpodobné, že by ji propustili kvůli nějaké nepřesnosti.“

Harry na ni hleděl s narůstající nevěřícností, jako kdyby náznak, že Hermiona Grangerová nebude potřebovat právníka, bylo to samé, jako navrhnout, aby ji upálili.

„Má pravdu, pane Pottere,“ řekl Severus tiše. „Jen málo soudních procesů v našem světě zahrnuje právní zástupce.“

Harry si pozdvihl brýle a protřel si oči. „Dobře. Jak přesně z toho Hermionu dostaneme? Hádám, že je marné doufat, že ve světě bez právníků soudci pochopí koncept ‚zdravého rozumu‘ a ‚apriorní pravděpodobnosti‘ dost na to, aby si uvědomili, že dvanáctileté dívky prakticky nikdy nepáchají předem plánované vraždy?“

„Stojí před Starostolcem,“ řekl Severus. „Před těmi nejstaršími vznešenými rody a několika dalšími vlivnými čaroději.“ Severusova tvář se zkroutila do něčeho připomínající jeho obvyklý sarkasmus. „Pokud jde o očekávání, že budou mít zdravý rozum – to byste rovnou

mohl očekávat, že vám připraví svačinu, Pottere.”

Harry přikývl, ústa sevřená. „Jakému přesně trestu Hermiona čelí? Zlomená hůlka a vyloučení -”

„Ne,” řekl Severus. „Nic tak mírného. To to nepochopení jenom předstíráte, Pottere? Stojí před *Starostolcem*. Tam nejsou žádné pevně stanovené tresty. Je tam jen hlasování.”

Harry Potter zamumlal. „*Ve složitých časech se zákony ukázaly vadné; upřednostňujeme lidská pravidla, ty jsou krásně platné...*”^[1] Takže tu nejsou vůbec žádné omezující zákony?”

Od kouzelníkových půlměsíčních brýlí se odrazilo světlo; mluvil pomalu a ne bez hněvu. „Legálně, Harry, máme co do činění s krevním dluhem Hermiony Grangerové vůči rodu Malfoyů. Pokud bude lord Malfoy požadovat jeho splacení, pak o tom Starostolec rozhodne hlasováním. Tím to končí.”

„Ale...” začal Harry pomalu. „Lucius byl zařazen do Zmijozelu, muselo mu dojít, že Hermiona byla jen pěšcem. Ne někým, na koho by měl být naštvaný. Je to tak?”

„Ne, Harry Pottere,” řekl Albus Brumbál ztěžka. „Jen si přeješ, aby tak Lucius Malfoy uvažoval. Lucius Malfoy... tvé přání nebude sdílet.”

Harry upřel zrak na ředitele, jeho oči byly stále chladnější, v tu samou chvíli musela sama Minerva důkladněji potlačit své vlastní emoce, přestat pochodovat a snažit se dýchat. Snažila se o tom nepřemýšlet, snažila se nějak se rozptýlit, ale věděla to. Věděla to od okamžiku, kdy o tom slyšela. Dokázala to spatřit v Albusových očích -

„Čelí trestu smrti?“ řekl Harry tiše, a z jeho ledového tónu Minervinou páteří proběhlo zamrazení.

„Ne!“ řekl Albus. „Ne, žádný polibek, žádný Azkaban, nic takového pro bradavickou prvňačku. Naše země ještě není ztracena, ještě ne.“

„Ale Lucius Malfoy,“ řekl Severus nevýrazně, „se určitě nespokojí jen se zlomením její hůlky.“

„Dobrá,“ řekl Harry rozhodně. „Vidím to tak, že tu máme dvě linie útoku. Tou první je najít skutečného viníka. Tou druhou je najít něco proti Luciusovi. Profesor Quirrell zachránil Dracovi život, nevytváří to další dluh krve od rodu Malfoyů k němu, který by mohl vyrušit ten Hermionin?“

Minerva znovu vyděšeně zamrkala.

„Ne,“ řekl Brumbál. Starý kouzelník zavrtěl hlavou. „To je chytrý nápad, Harry, ale obávám se, že ne. Platí výjimka, pokud se Starostolec domnívá, že okolnosti záchrany života mohly být účelově vytvořeny. A učitel obrany patří mezi obvyklé podezřelé, takže Lucius by to zpochybnil.“

Harry přikývl, tvář bez výrazu. „Pane řediteli, vím, že jsem řekl, že bych to neudělal – ale za těchto okolností – tenkrát když na mě Draco seslal tu mučící kletbu, je to dostatečný dluh, aby –“

„Ne,“ řekl starý kouzelník (zatímco ona vyhrkla „Cože?“ a Severus pozdvíhl obočí). „To by nestačilo a teď už to vůbec žádný dluh není. Teď jsi nitroobránce a nemůžeš svědčit pod veritasérem. Dracovi Malfoyovi by někdo mohl vymazat paměť předtím, než bude svědčit –“ Albus zaváhal. „Harry... ať už se mezi tebou a Dracem stalo cokoli, musíš počítat s

tím, že o tom Lucius Malfoy bude za chvíli vědět.”

Harrymu klesla hlava do dlaní. „Dá Dracovi veritasérum.”

„Ano,” řekl Albus tiše.

Chlapec-který-přežil nic neřekl, jen seděl s hlavou v dlaních.

Mistr lektvarů vypadal upřímně šokován. „Draco se *doopravdy* snažil pomoci slečně Grangerové,” řekl Severus. „Pottere – vy jste– vy jste *doopravdy* –”

„Ho obrátil k dobru?” řekl Harry od svých dlaní. „Měl jsem zhruba tři čtvrtiny za sebou, naučil jsem ho seslat patrona a to všechno. Ale nevím, co se stane teď.”

„Voldemort nám dnes zasadil opravdu vážnou ránu,” řekl Albus. Hlas starého kouzelníka se hodil k obrazu chlapce s hlavou v dlaních. „Vyhodil dvě naše figurky jedním... ne. Měl jsem to spatřit dříve. Vyhodil dvě *Harryho* figurky jediným tahem. Voldemort se znovu pustil do hry, ale ne proti mně, nýbrž proti *Harrymu*. Voldemort zná tu věštbu, ví, kdo bude jeho hlavním soupeřem. Nechce čekat, až bude čelit Hermioně Grangerové a Dracovi Malfoyovi po *Harryho* boku, až budou dospělí. Útočí na ně *teď*.”

„Možná to je Vy-víte-kdo a možná není,” řekl Harry, jehož hlas zněl trochu roztřeseně. „Neměli bychom prostor pro naše hypotézy předčasně omezovat.” Harry se zhluboka nadechl a sklonil ruce. „Můžeme se pokusit ještě o jednu věc, najít toho skutečného viníka ještě před soudem – nebo alespoň najít slušný důkaz, že to udělal *někdo* jiný.”

„Pane Pottere,” řekla Minerva. „Profesor Quirrell řekl bystrozorům, že zná někoho, kdo by mohl mít motiv pana

Malfoye zranit. Vy víte o kom mluvil?"

„Ano,“ řekl Harry se zaváháním. „Ale myslím, že tuhle část vyšetřování bych měl provést s učitelem obrany – stejně jako bych možnost prošetření profesora Quirrella neřešil, kdyby byl v místnosti on.“

„Podezírám mě?“ řekl Severus a pak se krátce zasmál.
„Samozřejmě, že ano.“

„Mým plánem je,“ řekl Harry, „jít se podívat do síně trofejí, kde se ten údajný duel měl odehrát, a zkusit najít cokoli podezřelého. Pokud můžete těm vyšetřujícím bystrozorům říct, aby mě nechali projít –“

„Jakým vyšetřujícím bystrozorům?“ řekl Severus bezbarvě.

Harry Potter se zhluboka nadechl, pomalu vydechl a pak znovu promluvil. „V detektivkách obvykle vyřešení jednoho zločinu trvá déle než den. Ale dvacet čtyři hodin – ne, *třicet* hodin je osmnáct set minut. A vím o alespoň jednom dalším důležitém místě, kam se podívat po stopách – i když by to musel být někdo, kdo se může dostat do dívčí havraspárské ložnice. Předtím, když Hermione bojovala proti šikaně, každé ráno pod svým polštářem nacházela zprávu, která jí říkala, kam jít –“

„*Albusi...*“ zavrčela Minerva.

„Já jsem je neposílal,“ řekl starý kouzelník. Překvapeně pozvedl šedivé obočí. „O tom nic nevím. Myslíš, že si s ní někdo zahrával, Harry?“

„Je to možné,“ řekl Harry. „Tím spíš, že je tu ještě jedna část téhle hádanky, o které nevíte.“ Harryho hlas ztvrdl,

zněl důrazněji. „Pane řediteli, vy už víte, že jsem dostal otcův neviditelný plášť od někoho, kdo mi pod polštářem nechal zprávu, že jde o časný dárek k Vánocům. Myslím, že bychom měli předpokládat, že jde o stejnou osobu, která nechávala zprávy Hermioně.”

„Harry,” řekl starý kouzelník a na chvíličku zaváhal. „Vrátit ti otcův plášť mi nepřípadá jako čin nějakého padoucha –”

„*Poslouchejte,*” řekl Harry Potter naléhavě. „To, co *nevíte*, je skutečnost, že potom, co Bellatrix Blacková uprchla z Azkabanu, jsem pod polštářem našel další vzkaz podepsaný ‚Santa Claus’, který tvrdil, že mě v Bradavicích vězníte a že mi dává šanci utéct do Salemského institutu pro čarodějnice v Americe. Ta zpráva přišla spolu s balíčkem karet, ve kterých měl být srdcový král přenášedlem –”

„*Pane Pottere!*” vykřikla profesorka McGonagallová, aniž by se předtím zamyslela. „To mohl být *pokus o únos!* Měli jste nahlásit–”

„*Ano*, paní profesorko, udělal jsem tu rozumnou věc,” řekl kluk vyrovnaně. „*Umím se přizpůsobovat okolnostem*, udělal jsem rozumnou věc. Řekl jsem to profesoru Quirrellovi. A podle něj to přenášedlo mířilo někam do Londýna – rozhodně nebylo dost silné, aby mohlo přenést do jiného státu. Je *možné*, že osoba, od které ta zpráva je, je upřímná, a že v Londýně měl být jen přestup.” Kluk se natáhl do hábitu a vytáhl karty spolu se složenou papírovou zprávou. „Věřím, že hned nezačnete střílet – hůlkami myslím – pro případ, že ten odesílatel je mým spojencem, nebo třeba i vaším. Ale pokud to je past, měli bychom ji spustit *hned*. A ať už jde o kohokoli, musím maximálně zdůraznit, že bychom je měli zajmout živé, abychom je mohli předvést před Starostolec.”

Severus se zvedl ze židle a s upřeným pohledem se pohnul směrem k Harrymu. „Budu potřebovat váš vlas do mnoholičného lektvaru, pane Pottere –“

„Nejednejme tak zbrkle!“ řekl Albus. „Ještě jsme ty zprávy, které dostala slečna Grangerová, neprozkoumali. Možná si nejsou v ničem podobné. Severusi, mohl byste jít do její ložnice a zkusit je najít?“

Harry Potter stál na místě, aby umožnil mistrovi lektvarů snadný přístup ke svým rozcuchaným vlasům, a jeho obočí se nadzvedlo. „Myslíte si, že tu jsou dva *různí* lidé, kteří běhají po Bradavicích a nechávají zprávy pod polštáři?“

Severus se krátce kysele zasmál, zatímco pohnul rukou a vytrhl mu vlas, který ihned opatrně zabalil do hedvábí. „Je to docela dobře možné. Pokud jsem se jako ředitel zmijozelské koleje něčemu naučil, tak je to ocenit, jaká nesmyslná směska může vzniknout, když je tu víc než jeden intrikář a víc než jeden plán. Ale pane řediteli – myslím si, že pan Potter má pravdu, měl bych tohle přenášedlo použít a zjistit kam vede.“

Albus zaváhal a pak neochotně přikývl. „Dobrá, pak si tedy s vámi promluvíme ještě než se přemístíte.“

Hned, jak Harry Potter opustil místnost, aby se sám vydal vyšetřovat, se Severus otočil na patě a rychle přešel k nádobce letaxového prášku, zatímco jeho plášť za ním v té rychlosti povlával. „Dojdu si pro čistý mnoholičný lektvar, přidám vlasy a vyrazím. Pane řediteli, budete tu čekat na –“

„Albusi,“ řekla Minerva, překvapená jak vyrovnaně její hlas

zněl, „to jste byl vy, kdo pod polštářem pana Pottera nechal ty zprávy?“

Severusova ruka se zarazila těsně předtím, než vrhla letax do ohně.

Brumbál přikývl, i když teď jeho úsměv vypadal trochu prázdně. „Znáte mě až příliš dobře, má drahá.“

„A předpokládám, že to přenášedlo povede do nějakého spřáteleného domu, kde pana Pottera udrží v bezpečí, dokud nedorazíte, abyste ho vyzvedl a vrátil do Bradavic?“ Její hlas zněl přísně – bylo to rozumné, to nemohla popřít, ale stále se jí to zdálo trochu kruté.

„To by záleželo na okolnostech,“ řekl starý kouzelník tiše. „Pokud by Harry sáhnul až k tomu – pak bych mu na čas mohl dovolit utéct. Je lepší vědět, kam by šel, mít jistotu, že bude v bezpečí, u přátel –“

„A to jsem si myslela,“ řekla profesorka McGonagallová, „že mám pana Pottera napomenout kvůli tomu, že nám o téhle důležité věci neřekl! Vyčíst mu, že v nás nemá důvěru!“ Její hlas o stupeň zesílil. „Hádám, že tuhle lekci můžu přeskočit!“

Severus se zúženými očima stále hleděl na ředitele. „A ty zprávy pro slečnu Grangerovou –“

„Učitel obrany, velmi pravděpodobně,“ řekl starý kouzelník. „Ale to je pořád jen můj odhad.“

„Půjdu se po nich podívat,“ řekl Severus. „A pak, předpokládám, po Vy-víte-kom.“ Přes jeho tvář přeběhlo zamračení. „Úkol u kterého nemám sebemenší ponětí, kde

začít. Hádám, že u sebe nemáte něco magického, co by našlo duši, pane řediteli?”

Učebna jasnovidectví byla osvětlena tlumeným rudým světlem od stovky malých ohýnků, u kterých voněly stovky různých kadidel, takže pokud byste někoho požádal, ať shrne, jak to v místnosti vypadá, odpověď by pravděpodobně zněla ‚jako v mlze‘. (Za předpokladu, že byste se odvážili se na cokoli podívat, když váš nos vyhrožuje, že pojde na přepracování.) Pokud by váš zrak tou vlhkou mlhou dokázal proniknout, spatřili byste malou, přecpanou místnost, ve které bylo kolem čtyřiceti měkkých křesel, z nichž většina byla neobsazená, stěsnaných kolem malého otevřeného místa uprostřed místnosti, kde kulaté padací dveře očekávaly váš únik.

„Žnec!“ řekla profesorka Trelawneyová třesoucím se hlasem, když nahlížela do šálku George Weasleyho. „Žnec! Je to znamení smrti! Někdo koho znáte, Georgi, někdo koho znáte, zemře! A brzy – ano, myslím, že to bude docela brzy – pokud to tedy nebude spíše později –“

Bylo by to podstatně děsivější, napadlo Freda a George, kdyby tu samou věc neříkala naprosto všem studentům v téhle třídě. Teď už to stěží brali na vědomí, všechny jejich myšlenky se soustředily na dnešní katastrofu –

Padací dveře se otevřely s třísknutím, které přimělo profesorku Trelawneyovou zaječet a vylít Georgův čaj přes celý jeho hábit, a o chvíli později se místností prohnal Brumbál s ohnivým ptákem na rameni.

„Frede!“ řekl starý kouzelník rozhodně. Jeho hábit byl černý

jako bezměsíčná noc, jeho oči tvrdé jako modré diamanty.
„Georgi! Se mnou, hned teď!“

Ozvalo se hromadné zalapání po dechu a jen co Fred s Georgem začali šplhat dolů po žebříku za ředitelem, celá třída začala řešit, jakou asi mohli sehrát roli při pokusu o vraždu Draca Malfoye.

Když se nad nimi padací dveře zabouchly a potlačily veškerý okolní zvuk, starý kouzelník se k nim otočil, natáhl ruku a přikázal, „Dejte mi tu mapu!“

„Ma-mapu?“ řekli Fred s Georgem naprosto překvapení. Nikdy neměli ani podezření, že by Brumbál mohl mít podezření. „Proč, ne- nevíme, co -“

„Hermiona Grangerová má potíže,“ řekl starý kouzelník.

„Mapa je v ložnici,“ řekl George nebo Fred ihned. „Vydržte pár minut, jen pro ni skočíme a -“

Kouzelníkovy ruce je popadly a pozvedly jako by byli dva polštáře k objímání, ozval se pronikavý zvuk a záblesk ohně a všichni tři se ocitli v ložnici nebelvírských třetáků.

O chvílku později už Fred s Georgem podávali mapu řediteli a jen zlehka pomrkávali nad tím znesvěcením, které představovalo předání dokonalého kusu bradavického bezpečnostního systému osobě, která byla v jeho čele, a starý kouzelník se už mračil na tu zdánlivou prázdnotu.

„Musíte říct,“ vysvětlili, „*Slavnostně přísahám, že jsem připraven ke každé špatnosti* -“

„Odmítám lhát,“ řekl starý kouzelník. Zvedl mapu do výšky

a vykřikl, „Slyšte mě, Bradavice! *Deligator prodi!*“ O okamžik později se na ředitelově hlavě objevil Moudrý klobouk, který vypadal, že se tam až *děsivě hodí*, jako kdyby Brumbál celý život čekal, až mu ten přešíváný špičatý klobouk přistane na hlavě a zkompletuje jeho existenci.

(Fred a George si tu frázi ihned zapamatovali, jen pro případ, že by to mohlo fungovat i pro další lidi kromě ředitele, a začali vymýšlet žertíky, které by zahrnovaly Moudrý klobouk.)

Starý kouzelník neplýtvat časem, hned si Moudrý klobouk strhnul z hlavy, obrátil ho vzhůru nohama – to se u klobouků popisuje špatně, ale rozhodně se jednalo o nevhodné zacházení – a pak do něj vložil ruku a vytáhl křišťálovou tyčku. Tou začal na mapu kreslit znaky ve stylu run, zatímco mumlal podivné zaklínadlo, které neznělo zrovna jako latina a zvláště, děsivě se jim odráželo v uších. V polovině jedné runy k nim vzhlédl a upřel na ně pevný pohled. „Tohle vám vrátím později, synové Weasleyů. Vraťte se do třídy.“

„Ano, pane řediteli,“ řekli a pak zaváhali. „Um – Hermiona Grangerová, vážně bude navěky vázána sloužit Dracovi Malfoyovi jako jeho –“

„*Jděte,*“ řekl starý kouzelník.

Odešli.

Když se Brumbál ocitl o samotě, pohlédl na mapu, na které se teď ukázal hezký náčrtek nebelvírské ložnice, ve které byli, a jediné jméno, které tam teď zbývalo, bylo *Albus P. W. B. Brumbál*.

Starý kouzelník mapu uhladil, sklonil se nad ni a zašeptal:

„Najdi Toma Riddleho.“

Vyslyšací místnost na oddělení pro prosazování kouzelnických zákonů byla obvykle osvětlená jen menším oranžovým světlem tak, aby, když se vyslyšající bystrozor naklonil dopředu k vaší nepohodlné železné židli, zůstala většina jeho tváře ve stínu a zabránilo vám to rozeznat výraz ve tváři, zatímco oni snadno mohli číst ten váš.

Hned když pan Quirrell vstoupil do místnosti to malé oranžové světlo pohaslo a začalo se kroutit jako svíčka, která nápirem větru brzy zhasne. Místnost teď byla osvětlena ledovým zářením bez jasného zdroje, které osvětlovalo Quirrellovu kůži bledou jako alabastr, ale jeho oči nějakým způsobem zůstávaly ve stínu.

Bystrozor, který držel hlídku venku, se ten efekt pokusil tajně zrušit už čtyřikrát, aniž by měl sebemenší úspěch, navzdory tomu, že pan Quirrell jim při zadržení k výsledku zdvořile předal svou hůlku, a nebylo na něm vidět, že by se snažil vyslovit nějaké zaklínadlo nebo použít jakoukoli jinou moc.

„Quirinus... Quirrell,“ protáhl muž, který teď seděl naproti místu, kde učitel obrany trpělivě čekal. Vyšetřovatel měl hnědočervené vlasy, sčesané dozadu jako lví hříva, a nažloutlé oči v přísné, zvrásněné tváři člověka na konci svého desáté dekády. Onen muž po tom, co vkuhal do místnosti a posadil se, teď listoval obsáhlou složkou pergamenů, které vytáhl z černého a dobře vypadajícího kufříku, a přitom se ani nepodíval do tváře muže, kterého vyslyšal. Nepředstavil se.

Potom, co v tichosti prolístoval pár dalších pergamenů, bystrozor znovu promluvil. „Narozen 26.zář 1955 Quondii Quirrellové, po přiznané aféře s Lirinusem Lumblugem...” zanotoval bystrozor. „Zařazen do Havraspáru.... velmi dobré z N.K.Ú., O.V.C.E. z kouzelnických formulí, přeměňování... výborné ze studia mudlů, působivé... starodávné runy a, ach ano, obrany. Z té také výborná. Stal se z něho docela turista, navštívil nejrůznější místa. Vízum pro přenášení do Transylvánie, Zapovězeného impéria, Města nekonečné noci... no toto, Texas.” Muž zvedl zrak od portfolia, oči zúžené. „Co jste dělal tam, pane Quirrelle?”

„Turismus, většinou v mudlovské oblasti,” řekl učitel obrany zlehka. „Jak říkáte, jsem docela turista.”

Muž zamračeně listoval dál, sklonil pohled a zase ho zvedl. „Vidím tu také, že jste v roce 1983 byl v Tokiu, ve Fuyuki.”

Učitel obrany trochu překvapeně pozdvihl obočí. „A co má být?”

„Co jste tam dělal?” Tahle otázka byla ostrá jako břitva.

Učitel obrany se trochu zamračil. „Nic neobvyklého. Navštívil jsem pár známých a pár méně známých památek, a jinak jsem se do ničeho nepletl.”

„Opravdu?” řekl bystrozor tiše. „To je docela zajímavá odpověď.”

„Proč?” řekl učitel obrany.

„Protože do Fuyuki žádné vízum nemáte.” Muž složku zaklapl. „Nejste žádný Quirinus Quirrell. Kdo tedy sakra jste?”

Mistr lektvarů tiše vstoupil do havraspárské ložnice prvaček, vyzdobeného místa, kde modrá bojovala s bronzovou o to, která bude hlavní barvou vycpaných zvířátek, šál, oblečení, menších kousků levné bižuterie a plakátů slavných lidí. Postel, která patřila Hermioně Grangerové, se dala identifikovat snadno; byla to ta, na kterou zaútočilo knižní monstrum –

Zdálo se, že v tuhle hodinu tu nikdo není, a několik kouzel to potvrdilo.

Mistr lektvarů zapátral pod Hermioniným polštářem a pak se zaměřil na její bednu. Procházel věci běžné i soukromé, aniž by změnil výraz, dokud se mu nepodařilo vytáhnout svazek papírů, které popisovaly místa a čas, kde se odehraje šikana. Všechny ty papíry byly podepsané ozdobným ‚S‘.

Po jediném krátkém výbuchu ohně všechny papíry zmizely, a mistr lektvarů nahlásil ostatním svůj neúspěch.

Učitel obrany klidně seděl s rukama složenýma v klíně. „Pokud se zeptáte pana ředitele Brumbála,“ řekl učitel obrany, „zjistíte, že o tom ví, a že jsem souhlasil, že budu vyučovat obranu, pod jasnou podmínkou, že můj původ nebude –“

V jednom bleskovém pohybu vyšetřující vytáhl svou hůlku a vykřikl „*Polyfluis Reverso!*“ a v tu samou chvíli učitel obrany zakašlal, což nějak způsobilo, že se zrcadlově stříbrná zář roztříštila do sprchy bílých jisker.

„Omlouvám se,“ řekl učitel obrany zdvořile.

Bystrozorův úsměv v sobě neměl ani špetku veselí. „Kde je tedy ten skutečný Quirinus Quirrell, hmm? Pod impériem na dně nějakého kufru, kde mu čas od času vytrhnete vlasy na nelegální mnoholičný lektvar?“

„Máte velmi podivné nápady,“ řekl učitel obrany napjatým hlasem, „Proč si myslíte, že bych jeho tělo nemohl za pomoci neuvěřitelně temné magie přímo převzít?“

Následovalo ticho.

„Navrhuji,“ řekl bystrozor, „abyste to začal brát vážně, pane Kdokoli-vy-jste.“

„Omlouvám se,“ řekl učitel obrany a zaklonil se v židli, „ale nevidím nejmenší důvod, proč se v tomto konkrétním případě ponížovat. Co s tím uděláte, zabijete mě?“

„Váš smysl pro humor se mi nelíbí,“ řekl bystrozor tiše.

„Jaké to neštěstí, Rufusi Brousku,“ řekl učitel obrany. „Skutečně vás lituji.“ Naklonil hlavu, jako by vyslychajícího studoval, a i v přítmí ledového světla se jeho oči zableskly.

Padma hleděla dolů do svého talíře.

„Hermiona by tohle prostě *neudělala!*“ zaječela Mandy Brocklehurstová téměř v slzách. Po pravdě *byla* v slzách, a její hlas byl tak hlasitý, že by se rozlehl celou Velkou síní, kdyby nebylo všech těch dalších studentů, kteří tu na sebe ječeli. „Vsadila bych se, že- že Malfoy zkusil - jí něco

udělat –”

„To by náš generál *nikdy* neudělal!” Kevin Entwhistle zaječel ještě hlasitěji než Mandy.

„Samozřejmě, že ano!” vykřikl Anthony Goldstein. „Malfoy je syn *Smrtijeda!*”

Padma hleděla dolů do svého talíře.

Draco byl generálem její armády.

Hermiona byla zakladatelkou S.Po.H.R.O.Če.

Draco jí věřil natolik, že z ní udělal svého zástupce.

Hermiona stejně jako ona patřila do Havraspáru.

Oba byli jejími kamarády, možná těmi nejlepšími, které kdy měla.

Padma hleděla dolů do svého talíře. Byla ráda, že jí Moudrý klobouk nenavrhl Mrzimor. Pokud by byla zařazena do Mrzimoru, pak by tohle všechno pravděpodobně bylo ještě horší – snažit se rozhodnout, komu je víc loajální...

Zamrkala a uvědomila si, že její zrak je zase zamlžený; zvedla třesoucí se ruku, aby si znovu protřela oči.

Morag MacDougalová si odfrkla tak nahlas, že to muselo být slyšet napříč celým tím blázcincem a hlasitě řekla, „Vsadila bych se, že Grangerová včera *podváděla*, proto ji Malfoy vyzval –”

„**SKLAPNĚTE!**” zakřičel Harry Potter a udeřil pěstí do stolu tak prudce, že se zadrnčení nádobí spojilo s jeho výkřikem.

To by kdykoli jindy způsobilo, že ho několik profesorů napomene, ale tentokrát k němu vzhledlo jen několik okolních studentů.

„Chtěl jsem jen sníst oběd,“ řekl Harry Potter, „a pak se vrátit k vyšetřování, takže jsem nechtěl mluvit. Ale vy všichni jste neuvěřitelně *hloupí* a až se ukáže pravda, budete hrozně litovat, co jste o těch nevinných lidech řekli. Draco nic neudělal. Hermiona nic neudělala, oběma byla zaklínadlem upravena paměť!“ Hlas Harryho Pottera se při těch posledních slovech znovu zvedl. „*Jak to sakra někomu může připadat NEJASNÉ?*“

„A ty si myslíš, že *tomuhle* uvěříme?“ zaječel Kevin Entwhistle rovnou zpátky na něj. „To říkají všichni! ‚Já to neudělal, já to neudělal, to je jen falešná vzpomínka!‘ Myslíš, že jsme *tak blbí?*“

A Morag v souladu přikývla s pohrdlivým výrazem ve tváři.

Přes tvář Harryho Pottera přeběhl takový výraz, že sebou Padma cukla.

„Chápu,“ řekl Harry Potter. To už nebyl výkřik, takže se Padma musela soustředit, aby to slyšela. „Profesor Quirrell tu není, aby mi mohl vysvětlit, jak moc *hloupí* lidé jsou, ale vsadil bych se, že tentokrát to zvládnou sám. Lidé udělají něco *hloupého*, nechají se chytit a dostanou veritasérum. Netýká se to schopných zločinců, protože *ti* se nedají chytit, *ti* by se naučili nitrobranu. Ubozí, politováníhodní, neschopní zločinci se dají chytit a pod veritasérem se přiznají a zoufale se snaží neskončit v Azkabanu, takže řeknou, že jim byla zaklínadlem pozměněna paměť. Správně? Takže váš mozek, přes čistě pavlovskou asociaci, si spojí představu falešné paměti s neschopnými zločinci a jejich směšnými

výmluvami. Není třeba brát v úvahu specifické detaily, váš mozek si prostě přes zaběhlé vzory *spojí* tuhle hypotézu s hromadou věcí, kterým nevěříte, a tím to končí. Zrovna jako si můj otec myslel, že magická hypotéza se nikdy nedá brát vážně, protože tolik hloupých lidí mluvilo o magii. Uvěřit hypotéze, která zahrnuje falešné vzpomínky, je tak *nízké*."

„O čem to tu *blekotáš*?“ řekla Morag a pohrdavě se podívala na Chlapce-který-přežil.

„Myslíš si, že uvěříme všemu, co řekneš?“ vyštěkla o něco starší havraspárka, kterou Padma nepoznala. „Kdy jsi Grangerovou strhnul do Temnoty?“

„A nebudu si stěžovat,“ řekl Harry Potter podivně klidným hlasem, „na to, že kouzelníci nepřemýšlí logicky a věří těm nejšílenějším věcem. Protože jsem to profesorovi Quirrellovi řekl jednou a on se na mě jen tak *podíval* a řekl, že kdybych nebyl oslepen svou výchovou, mohl bych přijít na stovky ještě mnohem směšnějších věcí, kterým mudlové věří. To, co právě děláte, je velmi lidské a velmi normální a nedělá to z vás *extra* zlé lidi, takže si nebudu stěžovat.“ Chlapec-který-přežil se zvednul ze své lavice. „Tak zatím.“

A Harry Potter od nich odešel, odešel od nich všech.

„Nemyslíš si snad, že má pravdu, že ne?“ řekla Su Li vedle ní tónem, který jasně dával najevo, čemu tu věří *ona*.

„No-“ řekla Padma. Slova jí uvízla v hrdle a zdálo se, že myšlenky jí podobně uvázly v hlavě. „No- no- já -“

Pokud se nad tím dostatečně zamyslíte, zvládnete udělat

nemožné.

(To bylo vždycky součástí Harryho víry. Kdysi uznal, že zákony fyziky jsou těmi konečnými hranicemi, ale teď měl podezření, že tu opravdu vůbec žádné hranice nejsou.)

Pokud jste přemýšleli dostatečně *rychle*, pak někdy i to nemožné můžete udělat *rychle*...

...někdy.

Jen někdy.

Ne vždy.

Ne *spolehlivě*.

Chlapec-který-přežil se rozhlédl po síni trofejí. Byl obklíčen vyznamenáními a poháry a deskami a štíty a sochami a medailemi udržovanými za několika tisíci, možná desítkami tisíc křišťálových vitrín. Po mnoho století existence Bradavic tahle síň uchovávala detaily. Týden, měsíc, možná ani rok by nestačil k tomu, aby v téhle síni ‚prozkoumal‘ každý předmět. Potom, co profesor Kratiknot odešel, se Harry zeptal profesorky Vektorové, jestli neexistuje nějaký způsob, kterým by mohl zachytit poškození ochranných kolem těch křišťálových vitrín, a potvrdit tak následky, které by za sebou nechal normální duel. Harry rychle proletěl bradavickou knihovnu při hledání kouzel, která by dokázala rozeznat rozdíl mezi starými a novými otisky prstů, nebo dokázala v místnosti zmapovat výdechy z minulosti. Ale všechny tyhle pokusy hrát si na detektiva selhaly.

Nebyly tu žádné stopy. Žádné, které by dokázal najít.

Profesor Snape řekl, že to přenášedlo vede do prázdného domu v Londýně, kde nebyla ani stopa po nějaké věci nebo nějakém člověku.

Profesor Snape v Hermionině pokoji nenašel žádné vzkazy.

Pan ředitel Brumbál řekl, že Voldemortova duše se pravděpodobně ukrývá v Tajemné komnatě, tam, kde ji bradavický bezpečnostní systém nemůže najít. Harry se pod neviditelným pláštěm vplížil do zmijozelského sklepení, a strávil zbytek odpoledne tím, že procházel těmi nejočividnějšími místy, ale nezpozoroval nic podezřelého, co by odpovědělo, když na to promluvil. Zdálo se, že vchod do Tajemné komnaty nebyl něčím, co by šlo najít během jednoho dne.

Harry promluvil se všemi Hermioninými kamarádkami, které k tomu byly ochotné, ale žádná z nich si nepamatovala, že by Hermiona říkala něco konkrétního o tom, proč si myslela, že by proti ní Draco něco plánoval.

Profesor Quirrell se z ministerstva do večere nevrátil. Zdálo se, že starší studenti si myslí, že tenhle rok bude za ten incident pravděpodobně obviněn on, a bude vyhozen za to, že bradavické studenty vedl k přílišné agresivitě. Mluvili o něm, jako kdyby už byl pryč.

Harry použil všech šest hodin svého obraceče času a pořád nenalezl žádné stopy, a teď už musel jít spát, pokud chtěl být zítra u Hermionina soudu k něčemu dobrý.

Chlapec-který-přemohl-mozkomora stál uprostřed bradavické Pamětní síně, hůlku upuštěnou pod nohama.

Brečel.

Občas přivoláte svůj mozek a on odmítá spolupracovat.

Soud s Hermionou Grangerovou začal příštího dne, přesně jak bylo plánováno.

[1]

Báseň TOM SMITH AND HIS INCREDIBLE BREAD MACHINE od R. W. Granta

[←](#)

[<< 78. Předehra k Tabu za tabu: Podvádění - Duel](#)
[80. Tabu za tabu, část 2., Efekt rohů - Starostolec, část](#)
[1. >>](#)

Tato kniha už je k dispozici celá, ale odkazy na samostatné kapitoly najdete na stránce <https://archetypal.cz/2018/hpamr-kniha-ctvrta/>.

Nejnovější verze všech knih #HPaMR ke stažení najdete na stránce <https://archetypal.cz/HPaMR>